

פרשת תצוה

את הכבש האחד (כט, לט)

מעשה היה ביהודי פשוט, אשר לא ידע את פרוש מלות התפלה, אולם עובדה זו לא מנעה ממנו להתפלל בקול גדול, וכשהגיע בפרשת התמיד למלים "את הכבש האחד", שאג בקול ובעינים עצומות "א-ח-ד...!" משל היה עומד בקריאת שמע במלים "ה' אלקינו ה' אחד".

ספור זה שמע רבי שרגא פייבל מנדלוביץ מפי אחד מתלמידי ישיבתו, אשר הוסיף ודבר בלגלוג על יהודים פשוטים מעין אלו, 'עמך', אשר אינם יודעים בתפילה אפילו את פרוש המלים, אולם למרות זאת הם מנסים להתפלל בהתלהבות.

הנימה שבה דבר התלמיד לא מצאה חן בעיני רבו, והוא העיר לו:

"הלגלוג שלך אינו במקומו... הלגלוג מעיד שהחושנים הרוחניים שלך אינם מפתחים די צרכם...".

תהה התלמיד: "על מה ולמה?"

"ורבי שרגא פייבל המשיך: "יהודי אמיתי, בעל הרגשה עדינה, צריך היה לשנות אצלו את היחס כלפי המלים 'את הכבש האחד' מכאן ואילך... הוא צריך היה לחשוב בעקבות המעשה הזה - הנה, גם פה, במלים הללו, קבל איש יהודי על מלכות שמים על עצמו...".

מעשה זה, המובא בספר "מרבצי תורה מעולם החסידות" מוכיח עד כמה דייק עם תלמידיו על כל דבר היוצא מפיהם, ועוד מסופר שם כי בחור אחר השמיע חדושי תורה ובענין מסים התבטא כי "הט"ז אינו צודק בדבריו".

באותו רגע שסע רבי שרגא פייבל את דבריו וקרא בקול, כשהתרגשות נמסכת בו: "דבורים כאלו הם בגדר נבול פה!".

בהזדמנות אחרת שמע תלמיד ששר "בלבבי משכן אבנה", עצר אותו רבי שרגא פייבל ושאל: "כלום כבר הגעת למידה זו?"

שאלתו הנוקבת ירדה תהומות. התלמיד קבל את הדברים, ובמשך עשרות שנים לא היה מסוגל להעלות את השיר על דל שפתיו!

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א